

PARAFIA ŚW. Maksymiliana Marii Kolbego w Tychach

Farorzowa INSTRUKCJA DO „ŻALU DOSKONAŁEGO”

[wersję elektroniczną lub drukowaną proszę udostępnić
komu się da]

Częścią Tradycji Kościoła katolickiego jest przekonanie, że „żal doskonały”, czyli taki, który przeżywamy ze względu na miłość do Boga, połączony z pragnieniem spowiedzi, skutkuje odpuszczeniem grzechów ciężkich.

Sobór Trydencki (1551) naucza:

„Ponadto [sobór] naucza, że chociaż zdarza się, iż skrucha ta jest niekiedy dzięki miłości doskonała i pojednuje człowieka z Bogiem zanim jeszcze sakrament zostanie przyjęty, niemniej jednak pojednania tego nie należy przypisywać samej skruszce bez zawartego w niej pragnienia sakramentu. Skrucha zaś niedoskonała - zwana «*atritio*», która zwykle powstaje z przemyślenia brzydoty grzechu lub ze strachu przed gehenną i karami - jeśli w nadziei przebaczenia wyklucza wolę grzeszenia, oświadcza [sobór], nie tylko nie czyni człowieka hipokrytą i większym grzesznikiem, ale jest prawdziwym darem Boga i poruszeniem Ducha Świętego, nie zamieszkującego jeszcze w duszy, ale tylko poruszającego, przez co wsparty penitent przygotowuje sobie drogę do sprawiedliwości” (Sobór Trydencki, *Nauka o sakramencie pokuty*, r. 4).

Katechizm Kościoła Katolickiego naucza w nr 1452:

„Gdy żal wypływa z miłości do Boga miłowanego nade wszystko, jest nazywany ‘żalem doskonałym’ lub ‘żalem z miłości’ (*contritio*). Taki żal odpuszcza grzechy powszednie. **Przynosi on także przebaczenie grzechów śmiertelnych, jeśli zawiera mocne postanowienie przystąpienia do spowiedzi sakramentalnej, gdy tylko będzie to możliwe**” [podkreślenie moje – G.S.].

W PRAKTYCE ZATEM:

W sytuacji, gdy nie ma możliwości wyznania grzechów przed kapłanem, należy:

- 1) wzbudzić w sobie pragnienie przyjęcia sakramentu pokuty**
(z postanowieniem przystąpienia do niego przy najbliższej okazji);
- 2) zrobić rachunek sumienia i w odniesieniu do wykrytych grzechów postanowić nie popełniać ich w przyszłości** (jak w ramach przygotowania do spowiedzi sakramentalnej);
- 3) wzbudzić w sobie żal za popełnione grzechy ze względu na miłość do Boga** – tak uczciwie, jak tylko potrafimy;
- 4) [pożyteczne, lecz niekonieczne:] przyjąć sobie jakiś czyn pokutny w ramach pokuty za grzechy;
- 5) przyjąć Komunię świętą (sakramentalnie lub duchowo).